

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

El trasllat

Segur que molts lectors comparteixen la següent imatge: una sobretaula de diumenge interrompuda perquè al menjador de casa hi entren, tot i que distorsionades, les notes d'una cançó, sempre la mateixa (a Sant Feliu, *La santa espina*), que el vent transporta des de la megafonia del camp de futbol. Durant anys, aquest era un eficaç vehicle per a la comunicació esportiva local: "Vilatans, hi ha partit". Era tan paradoxal que el pitjor enemic dels jugadors propagués la bona nova com cert que el sistema funcionava sempre que el recinte estigués localitzat en una zona cèntrica de la població.

Avui hi ha pocs estadis que continuïn situats al centre de les poblacions, sectors molt llaminers per deixar-hi rodar la pilota. Hi ha un lloc comú que assevera que, quan un club trasllada el seu domicili als afores de la ciutat, la localització habitual dels nous estadis, perd automàticament part de la seva massa social. Era molt fàcil, per exemple, treure el cap pel vell camp de la Rambla, a Sant Feliu de Llobregat, mentre es feia el passeig dominical: l'actual situació del nou camp, en una zona industrial al nord de la ciutat, no convida a aquesta presència espontània. Però també és cert que el futbol català registra casos de trasllats en un principi exitosos que poden matisar el tòpic.

Certament, existeix un cas cridaner, el de l'Hospitalet. Una ciutat de 250.000 habitants reuneix poc menys de mig miler d'aficionats (un 0,2% de la població) quan el seu equip juga a casa. Els més vells recorden fer a peu el camí des de casa fins al vell Municipal: ara, a la Feixa Llarga, el desplaçament és molt més feixuc. Observem, però, que quan l'Hospi va canviar de casa el 1999 acumulava dotze temporades d'estancament a la Segona B, amb posicions finals que es van moure sempre entre el cinquè i el tretzè lloc i sense passar de la segona ronda a la Copa del Rei, quan hi va poder participar. Per contra, a

UN APARCAMENT AL CAMP DE LA RAMBLA
Galeria d'imatges del nou aparcament provisional per a cotxes situat al camp de futbol de la Rambla, a Sant Feliu de Llobregat. MARC RIUS

l'altre extrem de la línia 1, quan la Gramenet va dir adéu a l'entranyable i cèntric camp del Fondo, el 1994, la ciutat estava en efervescència. Un any abans la Grama havia assolit l'ascens i, en la temporada del debut a Segona B, havia sorprès proclamant-se campió de grup i jugant sense èxit la fase d'ascens a Segona A. A Can Peixauet, a la riba del Besòs, van arribar dos *play-off* més, i el nombre de socis anava, amb escreix, més enllà del miler.

Per tant, és fàcil deduir que el moment ideal per al trasllat és el de bonança esportiva. Però el mateix cas de la Gramenet introdueix un segon matís. La corrua d'eliminatòries per l'ascens va malacostumar la parròquia. Consultant seguidors per a aquest article, reconeixen que la falta d'aquell al·licient que va permetre una mudança feliç va anar allunyant el públic de Can Peixauet. Menys ganxo, més mandra: la cultu-

ra futbolística d'aquest país comporta que la fidelitat als colors dels humils sigui feble, volàtil, relativa. El periodista colomenc Javi Chica recorda: "El nou camp, a més, era més fred, més obert. L'efecte de l'escalf de l'afició era diferent. Val a dir, però, que el Fondo del temps de la Grama era un barri de gent de tota la vida. Ara ha recollit molts novins, i si el camp continués allà, l'ambient potser no seria igual". Quantes mudances en moments dolços, quantes graderies que ara són ermes: Figueres, Palamós.

L'urbanisme del segle XXI no entén d'idoneïtats esportives, però hi ha clubs i directius que tampoc accepten que, desplaçats del centre, al públic li costa fer l'esforç de venir, és el club qui ha d'apropar el públic, ha de ser una part sòlida del teixit de la comunitat. Si no, continuaran els partits amb un *play-off* a Segona en joc vistos per 500 persones.